

РЕШЕНИЕ

№ 22981

гр. София, 03.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 04.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **2980** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Е. К., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Т., депозирана чрез пълномощник – адв. Т. Л., срещу Решение № 781 от 21.01.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, защото е издадено в противоречие с материалноправния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и необоснованост. Твърди се нарушение на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, тъй като административният орган не е изяснил действителните факти от значение за случая на чуждия гражданин. Претендира се отмяна на решението.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и с адв. Л.. Осигурен му е и превод на език, който разбира и съдът му разяснява всички права и правни последици в процеса, съгласно служебното начало в това производство. Поддържат жалбата по изложените в нея съображения и моли съда да отмени като неправилно и незаконосъобразно оспорваното решение.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС се представлява от юрк. Г., която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

За Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се явява представител.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и

становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба с вх. № В-13-321 от 11.04.2024г., на РПЦ – С., жалбоподателят Е. К., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Т., гражданин на Т., кюрд по народност, вероизповедание – мюсюлманин-сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН], е поискал предоставяне на международна закрила. Личните му данни са установени въз основа на представени карта за самоличност и шофьорска книжка в оригинал.

Съставен му регистрационен лист с приложение. Е. К. е получил копие от Указания, рег. № УП 7106 относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включващи пояснения относно производството по предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за предоставяне на международна закрила, относно връчване на решенията. Видно от удостоверение за изявление на жалбоподателя същите са били преведени на разбираем за чужденеца език и последният е получил копие от тях.

С жалбоподателя в хода на административното производство е проведено интервю с рег. № УП 7106/14.10.2024г., по време на което разказва, че е напуснал Т. на 14.08.2024г. с помощта на трафикант, като със стълба е преминал през граничната ограда не по законоустановения начин на територията на Република България. Посочва, че е вървял пеша три денонощия, за да стигне до [населено място], от където е взел автомобил предоставен му от трафиканта. Пояснява, че с него е достигнал до [населено място], където се е предал на властите. Изтъква, че целта му е била да премине в най-близка държава граничеща с Т.. Добавя, че това е първата му молба за международна закрила в Република България и че не е подавал такава в друга държава.

Разказва, че е роден в [населено място], Т. и че е живял в [населено място]. Заявява, че е завършил осми клас и че е продължил да учи във вечерна гимназия, тъй като му се е налагало да работи. Съобщава, че не е женен и че не е служил в армията. Твърди, че през 2019г. е станал редови член на ДЖХП (Народнорепубликанска партия) без длъжност и отговорности, но това е попречило на работата му във фирмите и той е анулирал членството си. Посочва, че през 2021г. е бил спрял от цивилни полицаи в район с кюрдско население и че е бил разпитван само защото е етнически кюрд, след което полицаите са се опитали да го накарат да се качи в автомобила им, за да го закарат в неясна посока, но той се е възпротивил, защото не е направил нищо, а те са продължили да го нагрубават и да се отнасят зле с него. Пояснява, че е подал жалба срещу пътните полицаи, но тъй като е бил заплашен от тях, че ако не я оттегли ще му се случи нещо, той е бил принуден да я оттегли. Споделя, че през месец ноември 2022г. в [населено място] е бил арестуван и е останал в затвора в същия град до месец февруари 2023г.

В хода на проведеното разказва, че в Т. има много закони, но те не се спазват и че е бил обвинен и е лежал в затвора, без да бъде виновен. Изтъква, че е бил освободен без да бъде образувано дело срещу него и че властите са му наложили мярка подписка два пъти месечно и забрана да напуска страната. Обяснява, че през август 2024г. мярката подписка е била прекратена и че е останала само забраната за напускане на страната. Споделя, че е сметнал цялото това отношение за нарушение на правата му и че има опасност за него, за това е решил да напусне страната нелегално.

В хода на административното производство е проведено второ интервю с рег. № УП 7106/12.12.2024 г., в което жалбоподателят разказва, че през месец ноември 2022г. е бил задържан в [населено място] и в последствие отведен в [населено място], където му е бил проведен разпит и където се е водило производството срещу него. Заявява, че прокурора по делото е наредил да бъде съпроводен до [населено място] и че е пътувал осем часа до там, без да знае причината поради която е бил отведен в този град. Обяснява, че в крайна сметка не е било образувано

съдебно дело срещу него и че две години и половина то е на етап досъдебно производство. Изтъква, че в досието му причината не са парите, а думите, че ще работи за жената на приятеля си. Споделя, че родителите му, тримата му братя и омъжената му сестра са останали да живеят в [населено място] и че те имат стабилна работа и нямат никакви проблеми в страната.

Турският гражданин мотивира молбата си за международна закрила с проблем от криминално естество в държавата му на произход. Заявява, че причината за напускането и нежеланието му за завръщане в Т. е несправедливото му обвинение заради телефонен разговор, в който е казал на приятеля си, че този месец ще работи само в полза на жена му, за което е бил арестуван и е прекарал в затвора три месеца.

Със становище от старши експерт в отдел „ПМЗ-кв. В.“ до председателя на Държавна агенция за бежанците на Министерски съвет е направено предложение на чужденеца да му се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното в настоящото производство Решение № 781 от 21.01.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Приел е, че по отношение на кандидата не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Счел е, че сирийският гражданин не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. АО е приел, че чужденецът не е имал проблеми от етнически, религиозен или политически характер. Чужденецът не изтъква никакви лични опасения от преследване в страната си на произход. Не прави и твърдения, релевантни с нормата на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ, не е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Не заявява наличието на конкретно събитие, поради което е избрал да напусне страната си на произход и реално не е посочил никакви основателни опасения от преследване. Съобразена е от административния орган разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е разгледана във връзка с тълкуванията, дадени в решение на СЕС от 17 февруари 2009г. по дело C-465/2007г. Фактът, че молителя е мюсюлманин също не е достатъчно основание за предоставяне на статут на бежанец, тъй като той изрично е заявил, че не е имал каквито и да е религиозни проблеми заради това, че е мюсюлманин сунит.

След извършен анализ на информацията, изложена в Справка с вх. № МД-02-158/27.12.2024г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в Т., АО е приел, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № C-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Не може да се направи обоснован извод, че ситуацията в страната достига до границите на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на определени въоръжени групировки. Макар да са регистрирани отделни инциденти, свързани със сигурността, те нямат масов характер и мащабът им не се

доближава до утвърдените критерии за безогледно насилие.

На последно място в обжалваното решение е прието, че по отношение на чуждия гражданин липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, т.к. кандидата да статут не е заявил член от семейството му да има предоставен статут. Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той не се позовава на причини от хуманитарен характер, поради което искането в частта за предоставяне на хуманитарен статут е отхвърлено като неоснователно.

Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 05.03.2025г., а жалбата срещу него е подадена чрез административния орган до Административен съд София – град на 13.03.2025г.

По делото е приета административната преписка по издаване на оспореното решение в цялост. В хода на производството са представени доказателства от ответника, относно актуалната обществено-политическа обстановка в Република Т. към 23.03.2025г., а именно актуална справка вх. № МД-02-165/25.03.2025г. от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието "преследване" е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или

психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Ето защо преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, са напълно обосновани. Жалбоподателят изрично е заявил, че не е бил насилван по никакъв начин или заплашван, че спрямо него не е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му на произход. Такива заплахи не са били отправяни и към семейството му.

Основният мотив, който кандидатът за закрила изтъква за напускането на Т. е несправедливото му обвинение заради телефонен разговор, проведен с негов приятел, за което е подведен несправедливо под отговорност.

Правилен е извода на интервюиращия орган, че посочените от чужденеца проблеми не могат да се обвържат с някоя от хипотезите на чл. 8 от ЗУБ. Заявените от молителят причини да потърси международна закрила, а именно са ирелевантни и недостатъчни обстоятелства. От информацията в представените от жалбоподателя писмени документи, приложени в административната преписка става ясно, че той е бил арестуван заедно с още други седем лица и че всички те са заподозрени в извършване на престъпление формулирано от турските власти като „Създаване на организация с намерение за извършване на престъпление.“ Видно от последващите действия на прокуратурата, той и другите задържани са били освободени през месец февруари 2023г. с наложена мярка подписка и забрана да напускат страната. Този факт, както и обстоятелството, че жалбоподателят е останал да живее и работи в държавата си на произход до средата на месец август 2024г. показват, че година и половина той не е имал никакви други проблеми в държавата си на произход и че за него не съществуват основателни опасения от неправомерно преследване. В тази връзка дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване също не се установяват.

С оглед на изложеното дотук, искането на чужденеца в частта му за предоставяне на бежански статут е отхвърлено като явно неоснователно.

На следващо място, правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно

лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне Т. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Срещу него не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. От установеното следва извод, че чужденецът не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Кандидатът изрично посочва, че не му е оказвано насилие, а събраните по преписката доказателства не свидетелстват за риск от тежки посегателства в бъдеще.

Видно от приложената по административното производство справка с вх. № МД-02-158/27.12.2024г. и представената по делото актуална справка вх. № МД-02-165/25.03.2025г. към 25.03.2025г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, в Т. се наблюдава напрежение и известно изоставане в спазването на човешките права и свободи. Въпреки това, няма доказателства за това, че ситуацията достига до границите на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на определени въоръжени групировки. Макар да са регистрирани отделни инциденти, свързани със сигурността, те нямат масов характер и мащабът им не се доближава до утвърдените критерии за безогледно насилие.

Тук следва да бъде посочено, че на основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официален свидетелстващ документ и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

С оглед на актуалната справка не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности /СЕО/ по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/83 ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсецо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по

отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая.

Г. справки потвърждават факта, че в Т. не е налице въоръжен конфликт по смисъла, заложен в международното право. Искането му за предоставяне на хуманитарен статут също се преценява като явно неоснователно.

С оглед на изложеното дотук и констатираната липса на личен елемент за търсената международна закрила се приема, че за молителя не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. За Е. К. не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ. Същевременно за кандидата се установяват положителните предпоставки, и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 9, ал. 4 и 5 от ЗУБ. Искането му и в частта за предоставяне на хуманитарен статут е неоснователно.

Съдът, предвид изложеното, намира решението на председателя на ДАБ към МС за законосъобразно на всички основания по чл. 146 от АПК - като издадено от компетентен орган - председателят на ДАБ като орган, който единствен според законодателството на Република България, конкретно ЗУБ има правомощия да предоставя, да отказва и да отнема международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Издадено е след проведена процедура по молбата за закрила при спазване на всички изисквания - регистрация на молителя, запознаването му с правата и задълженията му чрез връчване на указания на разбираем за него език и провеждане на лично интервю с участието на преводач. В рамките на производството молителят е имал възможност и се е възползвал да представи документи в подкрепа на твърденията си. Интервютата с него са проведени по начин, който е позволил да даде точни данни и да отстрани всяко съмнение за неточности или противоречия в изявленията си, предвид зададените въпроси. В рамките на производството органът е изискал и обсъдил в решението си подробно относимата информация за страната на произход на молителя, която действително е била актуална към датата на решението.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, I отделение, 63 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. К., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на Т., депозирана чрез пълномощник – адв. Т. Л., срещу Решение № 781 от 21.01.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

